

Wat een bevalling!

Nee, de titel verwijst niet naar de bevallingen van mijn twee kinderen. Ik heb het over de geboorte van Tenzin, mijn derde “kind”. Tenzin is het kindmonnikje dat centraal staat in mijn prentenboekenreeks. Hoewel voor anderen de keuze voor een kindmonnik wellicht vreemd lijkt, is het voor mij volkomen logisch. Al tijdens de voorbereidingen voor mijn veldwerk in 2003, maar zeker ook tijdens mijn onderzoeksperiode in het Sera klooster in Zuid India, hebben ze mijn hart gestolen, de kindmonnikjes.

Bijna allemaal heten ze Tenzin, omdat ze vernoemd zijn naar de religieus leider van de Tibetanen, de 14^e Dalai Lama, Tenzin Gyatso. Dus de bijna 1000 jongens in het klooster leken niet alleen qua uiterlijk op elkaar (kaal hoofd en rood gewaad aan), maar heetten ook nog eens allemaal hetzelfde. Ik kan je zeggen dat ik dat destijds best behoorlijk verwarrend vond. Gelukkig krijgen vrijwel alle kinderen ook een tweede naam, waardoor ik toch nog onderscheid kon maken.

Het leukst aan mijn verblijf in dat klooster en mijn onderzoek naar het leven van die jonge monniken vond ik het feit dat die jongens gewoon ondeugende kereltjes zijn. Hoe zeer wij (in het westen) ook denken dat die kinderen in een bepaald keurslijf worden gepusht en op een voetstuk worden geplaatst, dit blijkt toch niet geheel waar. Natuurlijk worden de jongens naar het klooster gestuurd met bepaalde verwachtingen. Zeker de jongens die uit Tibet zijn gekomen (lees: gesmokkeld/gevlucht) komen in India aan met als missie de Tibetaanse cultuur en religie voort te zetten, omdat dat in Tibet zelf (China) niet kan. De kinderen beseffen zich maar al te goed wat er van hen verwacht wordt, maar uiteindelijk leven ze ook gewoon tussen leeftijdgenoten en spelen ze net zo vaak cricket of klimmen ze in bomen als je van ieder ander jongetje van die leeftijd mag verwachten.

Ik kan me nog herinneren dat ik aanwezig was bij de viering van Losar (zie vorige blog), het Tibetaans nieuwjaar. Na veel dansen werd dat afgesloten met een vuurpuja. Hierbij wordt een ritueel voorwerp in brand gestoken. Toen het grootste publiek inmiddels was vertrokken zag ik bij de restanten van het vuur een groep kinderen staan, zowel leken als monniken, die in het vuur stonden te porren. Fikkie stoken dus, net als alle “gewone” jongens.

Daar tussen die jongens ontstond eigenlijk al het boek 'Tenzin viert feest', alleen wist ik dat toen nog niet. Ik vond het namelijk maar wat belangrijk dat mensen in Nederland een reeeler beeld zouden krijgen van het leven van de kinderen en vooral zouden horen over de mening van de kindmonniken zelf over hun leven in dat klooster. De vergelijking die vaak gemaakt wordt met de geïsoleerde katholieke kloostergemeenschappen die wij hier kennen, is namelijk onterecht! Tibetaanse kloosters zijn open van aard, vrouwen, mannen, leken, monniken, nonnen en zelfs toeristen lopen in en uit. Regelmatig werd het klooster bezocht door buitenlanders die dan logeerden in een van de hotels, binnen het kloosterdorp.

En interessant dat de jongetjes dat vonden!

Toen ik op een ochtend zat te eten in mijn favoriete restaurantje zag ik kleine Tenzin (toen nog geen 6 jaar oud) en zijn vriendje naar me kijken, niet wetend dat zij uiteindelijk in getekende vorm terug zouden komen in een prentenboek!

Toch wist ik toen nog niet dat ik ooit een prentenboek zou schrijven. Jarenlang heb ik nagedacht hoe ik kinderen meer kon leren over andere culturen, van themafeestjes tot lespakketten, over vanalles heb ik nagedacht. Tot ik vorig jaar januari van mijn yoga juf een kaartje ontving met daarop Jabbertje. Het was net of alles bij elkaar kwam. Het eenvoudige tekeningetje sprak me enorm aan en plots koppelde ik alle Tenzins in mijn hoofd aan dat figuurtje. Alleen was Jabbertje een meisje. Volgens mijn yoga lerares had zij het kaartje laten maken door een illustrator uit Nijkerk, lekker in de buurt dus. En zo stuurde ik Rene Speelman de volgende dag een e-mail. Ik herinner me nog dat het een (naar mijn idee) vaag verhaal was over dat ik onderzoek had gedaan in een Tibetaans klooster en nu misschien een prentenboek wilde maken over zo'n monnikje, maar dat ik zelf niet kon tekenen en oh ja, dat het niet bij een prentenboek zou moeten blijven, maar een hele reeks zou worden waarin telkens datzelfde monnikje de hoofdrol zou spelen. Ideeën voor een verhaal had ik nog niet, dat zou wel komen als ik het hoofdpersoonje voor me zag in de vorm van een illustratie. Vergezeld van wat foto's uit mijn tijd in het klooster drukte ik op "verzenden". Ik kan je zeggen dat ik nog nooit zo vaak mijn mail heb gecheckt als daarna. En spannend dat ik het vond. Die illustrator zou ook wel denken, wat een ambitieus plan voor iemand met zo weinig concrete ideeën (nog). Maar wat volgde was een enorm enthousiaste reactie en meteen een paar schetsen van een

mogelijke “Tenzin”. WOW! Echt zo gaaf! “Mijn” Tenzins samengevat in een poppetje!

En toen was het mijn beurt, ik schreef een stukje tekst, Rene maakte er een illustratie bij etc. Na een paar maanden was het manuscript van het boek af.

Helaas bleken uitgeverijen minder enthousiast dan Rene en ik over het project. Het boek was niet commercieel genoeg en zou niet weggelegd zijn voor een groot genoeg publiek. Kortom er viel voor hen weinig aan te verdienen. Daar ging mijn droom.

Maar zo gemakkelijk kom je niet van mij af. Zoals mijn ouders vroeger al zeiden: ‘als zij eenmaal iets in haar hoofd heeft dan heeft ze het niet in haar achterste’. Ik kan je zeggen dat dat niet altijd een hele handige en positieve eigenschap is, maar in dit geval maakte het wel dat ik in februari 2013 contact opnam met De Boekenrealisator, die mij adviseerde het boek in eigen beheer uit te geven.

En zo werd Antropomo naast webshop, blog en organisator ook een uitgeverij. Met als resultaat dat ik in mei 2013 het eerste exemplaar van het eerste deel van de Tenzin-prentenboekenreeks in handen hield. Om meerdere redenen een hele passende titel “Tenzin viert feest”.

Heb je vragen, opmerkingen of aanvullingen, neem contact op met mij:
monique@antropomo.nl

Ik ben ook te volgen op twitter onder @antropomo